aan de protestantsche kerk den dienst bewijzen, dien ze allermeest noodig heeft en met steeds meer nadruk gaat hij tot in zijn dogmatiek van 1940 toe Rome aanvallen in het sterke besef, de wapenen te hebben gevonden om dit doodelijk gevaar voor het Christelijk geloof te keeren.

* * *

Voordat we deze wapenen iets nader bezien, willen we de vraag beantwoorden, hoe in Roomsche kringen zelf wordt geoordeeld over de dialectische theologie. Ziet men hier Barth ook als een toenadering tot het Katholicisme? Het antwoord op deze vraag moet ontkennend luiden. Weliswaar treffen we hier en daar een element aan, dat eenige verwantschap vertoont met het schema: subjectivisme-objectivisme, met name wanneer men Barth ziet als „meer objectief" dan de bewustzijnstheologie der 19e eeuw [32]) en erkent men in Barth een poging tot een „Durchbruch zum Objekt" [33]), maar men ziet dit element toch zoo van verschillende zijden geremd, dat van een wezenlijke toenadering volgens de Roomsche theologen geen sprake kan zijn. Hun houding is dan ook over het algemeen scherp afwijzend. Alle kritiek valt schier onder dezen noemer te brengen, dat men in Barth ziet een excessief symptoom van het Protestantisme. Op allerlei wijze komt dit tot uiting. Men beschouwt Barth's theologie als „van Protestantsch standpunt eigenlijk onweerlegbaar". en is b.v. van oordeel, dat de dialectische theologie de uiterste consequenties trekt van Luther's leer en daardoor „elke zelfstandige religieuze akte, elke kenbaarheid der openbaring, elke mogelijkheid van de kerk in onzen katholiek-traditioneelen zin loochent" [34]). Het wezen van deze theologie wordt gezocht in de houding der passiviteit tegenover de openbaring en ze vermag niet aan te geven, waardoor wij weten onder de autoriteit der openbaring te staan. Want als Barth met zekerheid meent te kunnen spreken in de kerk, hoe weet hij, dat die kerk *de* kerk is? De geheele ecclesiologie van Barth berust op een fictie. Het fundament ontbreekt. Het werd ondergraven door Barth's kritiek op het „beschikken over God", dat den Roomschen theoloog wordt verweten. Daardoor wordt zichtbaar het nominalisme der oude reformatoren. De Barthianen hebben — aldus Dr Kasteel — de wapenen voor de moderne wetenschap gestreken: zij zien geen kans God langs wijsgeerigen weg te benaderen.